

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Tibi Ușeriu

27 DE PAȘI

Piatra Fântânele, 2017

Voluntari de la Tășuleasa așteptând sosirea mea pe Cluj Arena, pentru a participa la maraton.

Cursa vieții mele a fost *6633 Arctic Ultra*, o aventură de 566 km printre ghețurile polare.

Cuprins

1. Bicicleta de la ora 5	3
2. Martor la alba-neagra	19
3. M-am crezut invincibil	33
4. Vacanțele slugii perfecte	55
5. Prima spargere	79
6. Fluturii mov	101
7. 27 de pași	125
8. Domnul KA	149
9. Evadările	171
10. Punctul albastru	195

Editor / Lector: Anton Horvath

Tehnoredactarea și dtp: Kitty Bojan

Imagie copertă: Tibi Ușeriu, din arhiva personală.

Copyright © 2017 Tibi Ușeriu

ISBN 978-973-0-23387-2

Printed in Germany

Carte apărută cu sprijinul Asociației Tășuleasa Social (tasuleasasocial.ro),
Fundației RomaniaOne (romaniaone.org) și Companiei Cognitrom
(cognitrom.ro).

Asociația Tășuleasa Social, Comuna Tiha Bârgăului, Sat Fântânele nr.97,
jud. Bistrița-Năsăud.

Pentru comenzi vă rugăm să ne scrieți la comenzi27depasi@gmail.com, sau să
ne contactați telefonic la numărul 0744 524 855.

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă
sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, exceptând cazul unor scurte
citate sau recenzii, fără permisiunea prealabilă din partea autorului.

Bicicleta de la ora 5

Să tot fie a șasea rătăcire. Sunt singur într-o pădure pe care n-o cunosc. E ceață și o liniște suspectă. Noaptea e aproape. Ar trebui să se audă ceva, orice, măcar vocile altor alergători. Nu se aude nimic, nici măcar foșnete sau păsări. Ultramaratonul e atât de prost marcat, încât mă gândesc la abandon. E prima oară când îmi trec prin cap asemenea gânduri.

În general, ideea de a abandona nu intră în calculele mele. Nici măcar n-o pun la socoteală. Am mereu o soluție de avarie. Dar, aici, începe să mi se pară de luat în seamă. Și poate doar pentru a amenda marcajul prost. Un ultra montan, care include și un traseu de noapte, e oricum destul de intens și de periculos. Ultimul lucru pe care îl vrei e ca marcajele de la o competiție mai veche să se amestece cu cele noi, ca acum.

Am verificat de câteva ori și coordonatele GPS nu se pupau cu cărarea pe unde trebuia să alerg. Asta pur și simplu te scoate din minți, te demotivează. Parcă un spiriduș rău și-a băgat coada în

Libris .RO

cursa asta, iar acum râde, din spatele unui monitor, de proștii rătăciți prin pădure. Pentru el, eu sunt acum un punct nemișcat în ceață.

M-am întors cu doar două săptămâni înainte de la TDS 120 km (versiunea scurtă *Tor de Géants*), unde organizarea e o lecție de eleganță, precizie și respect pentru sportivi. Entorsa din Alpi a recidivat acum, în Carpați. Durerea îmi reamintește că sunt om, că am limite, că sunt mai fragil decât cred. Descurajarea și revolta își dau mâna și comandă corpului un singur mesaj: stop. Dar poate nu chiar aici și, cu siguranță, nu acum.

M-am întors la Transilvania 100 mai mult din onoare. E o competiție pe care am câștigat-o anul trecut. Nu am nimic de demonstrat. Nu știe mai nimeni că am venit. Am venit de drag, îmi place să alerg. Dar nu-mi place să pierd traseul și să mă doară glezna la fiecare pas.

Dacă voi organiza vreodată o competiție, pe lângă punctele de hidratare ca la carte, marcajul va fi precis, fără interpretări. Asta e, poate, cel mai important lucru dintr-un maraton montan, în afară de acela de a rămâne întreg la trup și la minte.

Sunt cam pe la kilometrul 60 din 100. Glezna mă doare rău, aproape insuportabil. Mi-e tot mai umflată. Ciorapul mă strânge ca o menghină. Pantoful? Îmi vine să-l tai și să-l arunc cât colo. Aș umbla desculț. Dacă n-ar fi frig și umezeală, m-aș întinde cu piciorul sprijinit în sus de un copac, să mai eliberez din fluxul sanguin adunat în locul dureros.

De câteva ore tot urc și cobor munți și văi, calc pe pietre ude și încerc să nu alunec în vreo râpă. Gâfâielile sunt întrerupte de pauze involuntare, cum e asta. Dar rătăcirile de pe traseu îmi scot mintea din ritmul cursei.

Acum mă aflu în acel punct critic de care se bate orice ultramaratonist deznădăjduit, care habar n-are încotro s-o apuce. Ce naiba caut aici? De ce fac chestia asta? Ce sens are?

E setul de întrebări de care n-ai voie să te atingi dacă vrei să treci linia de finiș. Când lași un asemenea gând să se cuibărească în mintea ta, el face loc dezamăgirii. E ca un mic cal troian. E rețeta perfectă pentru abandon.

Trag cu urechea iar. Sunt încordat, cu simțurile treze și maxilarele încleștate. Sunt un prădător. Stau la pândă. Parcă aștept să răsară, de undeva, o victimă. Dar liniștea continuă să rămână grea, compactă.

Habar n-am încotro s-o iau. Așa că mă pun jos. Și atunci, în cel mai tâmpit moment posibil, îmi aduc aminte. Mă lovește, așa, ca o palmă grea și, fără să vreau, cad în visare. Ies din timp și uit până și de durere. E bine.

Locuiam în Bistrița. Stăteam în T2, la etajul 4 din 4, într-unul dintre cele mai jalnice apartamente muncitorești cu două camere tip vagon. Făcusem ceva prostie și eram, ca mai mereu, pedepsit să nu ies din casă.

Muream de plictiseală. Când ești copil și te plictisești, îți vin idei năstrușnice. Mama era în schimbul doi. Era schimbul ideal pentru mine și fratele meu, Alin. Intra la 2, la prânz, și venea seara târziu, ruptă de oboseală. Aveam toată după-masa spațiu de manevră.

Aveam un singur gând: cum să evadez din pușcăria asta de apartament? Mi-ar fi plăcut enorm să pot zbura. Să deschid geamul, să mă urc pe calorifer, apoi pe pervaz și, aruncându-mă în gol, cu un simplu fâlfâit de brațe, să mă înalț deasupra blocurilor, a locurilor

de joacă, a școlii mele generale, să străbat zona industrială și să trec dealul spre satele învecinate.

Mi-ar fi plăcut să planez așa mult și bine, în liniște, peste petecele de pământ cultivate cu sfeclă și porumb, peste țărani aplecați la plivit, să mă uit în ochii mici și negri ai păsărilor plutind prin aer alături de mine. Apoi, după ce mă voi fi săturat de zburat, să mă întorc la geamul deschis, cum se întoarce un porumbel poștaș la colivia lui. Mai târziu, mult mai târziu, când aveam să fi învățat să zbor cu parapanta, mi-am adus aminte de prizonieratul meu din T2.

Ca un vânător la pândă, stăteam în geamul din colțul blocului și așteptam să vină acasă vecinul de la T3. Venea mereu, cu aceeași precizie, în jur de ora 5, intrând în cadrul meu vizual din dreapta, de pe bulevard, răsărind de după boscheți.

Cu o mișcare largă de picior, descăleca din mers de pe bicicletă, cum făceau poștașii. Apoi făcea câțiva pași mici, pe lângă ea. Pe vremea aceea, poștașii cu chipiu și genți negre din piele, pline de facturi, scrisori și vederi de aiurea, se deplasau de colo-colo exclusiv pe biciclete.

Vecinul meu fără nume, înalt și slab, cu o figură ștearsă de muncitor, împingea de ghidonul bicicletei Tohan pe aleea îngustă care ducea la scara blocului lui. Pe cap avea o bască neagră, din aceea cum purta clasa muncitoare în comunism. Nu știu de ce mi-l imaginam ceferist, deși cred că nu era. Fața lui ridată nu părea să fi zâmbit niciodată. Pe portbagaj căra mereu ceva plase, poate cu furăciuni de la fabrică.

Pe atunci, mai toată lumea fura câte ceva de pe la fabrici. Era un sport național. Iar unii făceau obiecte bune de vândut cărora le

ziceau *fuşerai* – bricege, pumnaluri, măciulii de schimbător de viteze la Dacii, chestii de-astea.

Chiar și bicicleta marca Tohan produsă la Zărnești era un fel de *fuşerai*: era produsul de fațadă al unei fabrici de armament. Despre ea și despre mașinile de cusut produse la Cugir se zicea că, dacă le demontezi și nu ești atent cum le asamblezi la loc, s-ar putea să-ți iasă niște mitraliere.

Vecinul de la ora 5 intra pe aleea dreaptă ce dădea în bloc. Îi urmăream fiecare mișcare, magnetizat. Nu atât persoana lui mă interesa, cât bicicleta, pe care o lăsa în casa scării, pe stânga cum intri, sprijinită de un calorifer mare din fontă. O lăsa, ca de obicei, nelegată. Muream de poftă să fac o tură. De emoție, începea să-mi bată inima iute.

Visam ziua și noaptea că pedalez pe bicicleta aia neagră. Nu era un Pegas camping sau din acela cu coarne, cum aveau unii copii de la bloc. Era un Tohan negru, greu, de anduranță și viteză. Era o bicicletă de oameni mari. Îmi imaginam că stăteam ridicat din șa, apăsând ritmic pedalele cu toată greutatea. Simțeam cum vântul îmi șuiera în urechi. Pentru mine, asta era muzica perfectă.

Visam că eram liber, că râdeam și băgam o viteză așa de mare, că mă ardeau mușchii de la picioare. Depășeam chiar și mașini. Blocurile treceau în viteză pe lângă mine. Orașul rămânea în urmă și înaintea mi se așternea doar drumul tăind câmpuri înverzite, terminându-se în cer.

În vis pedalam cât puteam de tare, mânat de un amestec de fericire cu frică. Simțeam că nimeni nu mă va mai putea ajunge, niciodată. Țăsta era filmul în care eroul principal eram eu. Era așa de real că îmi putea ține și de foame. Și era atât de intens, încât bătea orice

spaimă legată de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă l-aș transforma în realitate.

Consecințele puteau fi atât de cumplite, încât era mai bine să nici nu te gândești la ele. Era mai bine să le blochezi cu bună știință, altfel trăiai într-o continuă teroare. M-am obișnuit, deci, cu gândul că o să mi se înfunde, doar că nu știam ziua și ceasul. Cu orice risc, aveam să mă dau cu Tohanul vecinului de la ora 5.

Atunci, la 11 ani, în mintea mea de copil care își dorea de mult o bicicletă a lui s-a strecurat un prim gând cu un evident accent infrațional: acela de a împrumuta bicicleta, pentru a face o tură de bloc, hai două, și apoi de-a o pune la loc, ca și cum nu s-ar fi mișcat de acolo.

Asta, bineînțeles, fără să afle cineva vreodată. În special mama, de care mă temeam mai rău ca de orice. Pe atunci nu știam cum te poate bate Miliția, dar știam de ce era în stare mama când se înfuria. Mama era o forță a naturii. Te putea trimite la somn doar cu o palmă. Sau te putea chinui atâta timp, și atât de intens, că părea o veșnicie.

Pe lângă restul oamenilor cu care intram în contact, cum ar fi stăpâni, ciobani, profesori, mătuși sau vecini aiurea, un singur om mă putea bate mai rău decât mama: tata.

Pe vremea aceea, lumea toată parcă se dilise.

Pe Bârगाie și în Bistrița, cât știam eu că există, bătutul copiilor era un sport la fel de popular și de firesc ca bătutul covoarelor de Paști și de Crăciun, între blocuri.

Cei care n-o încasau deloc de la părinții lor puteau fi numărați pe degete. Erau o sursă constantă de mirare. Păreau familii anormale, excepții. Ceilalți, aproape toți, mâncau bătaie sistematic și în stiluri. Unii o luau chiar și atunci când cădeau și își juleau genunchii. Își povesteau unii altora, răsând, metodele și obiectele cu care erau bătuți: urzici, cabluri de reșou, linguri de lemn, cozi de mătură, nuiiele din gard etc.

Bătaia venea după ce auzai următoarea expresie: *Vezi că ți-i încărcat carul*. Părinții țineau un fel de contabilitate a greșelilor și tu, copilul, trăiai într-o permanentă groază legată de încărcarea acestui car blestemat. Iar marea problemă nu era atât încărcatul, cât descărcatul, care era sinonim cu o bătaie strașnică. Numai așa se putea goli carul, nu era altă variantă.

Apoi, când credeai că s-a terminat, carul se umplea din nou. Trăiai în carul ăsta de greșeli și vinovății, ba plin, ba gol, în așteptarea pedepsei. Teroarea era așa de mare încât, de multe ori, îți doreai să o încasezi mai repede și, măcar pentru o vreme, să uiți de povestea carului.

Tata repeta mereu expresia asta: *Vezi că ți s-o cam încărcat carul. Stai numa' să vezi cum ți-l descarc io cu niște bice.*

Copil fiind însă, dorința de a face ceva anume era așa de puternică, încât bătea orice frică. Deși bănuiam că vreo joacă sau vreo întârziere acasă s-ar putea termina prost, nu mă interesa decât clipa aceea. Iar acest lucru s-a perpetuat pe măsură ce am crescut.

Carele s-au tot încărcat și descărcat pe spinarea mea, până m-am obișnuit cu ele așa de tare, încât am început să cred că le merit, că așa e croită viața și că nu e loc de întors. Odată cu bărțile, am dezvoltat și un soi de rezistență la durere, plus o pasiune secretă

pentru singurele sporturi care m-au interesat vreodată – cele de contact.

Așadar, știind prea bine că fac ceva interzis, am coborât în fugă cele patru etaje și, încercând să par nepăsător, am intrat în scara de bloc de la T3. Liniștea din scara aia întunecoasă de bloc, cu ușa grea de fier închizându-se în urma mea, semăna cu asta de acum, din pădurea topită în ceață. Parcă eram singur pe lume. Tot blocul amuțise. Nu se auzea nici măcar o oală pocnită de aragaz, nici măcar o vorbă răstită.

Cel mai frumos și mai de dorit obiect din lume stătea acolo, sprijinit de calorifer. Fără să mă gândesc prea mult, am întins mâna și am început să mângâi ghidonul aceluia Tohan, cu sfiala cu care mângâi prima oară o fată.

Era un amestec de fascinație, teamă și dorință. Ghidonul era lucios și rece și fin. Îmi plimbam degetele pe el, trăgând cu urechea la fiecare sunet. Tot ce auzeam era inima bătându-mi tare în gât, undeva sub mărul lui Adam. Mi-am revenit rapid din visare.

Venise vremea pentru acțiune. Am apucat ferm ghidonul, am scos bicicleta pe ușă, am încălecat și i-am dat pedală fără să mă uit vreo clipă înapoi. Totul îmi stătea înaintea.

Și a fost exact ca în vis, cu vântul suflându-mi în urechi, cu fâșâitul cauciucului pe asfalt și cu mușchii picioarelor care mi se încingeau când apăsam pedalele cu toată greutatea. Doar că nici vorbă să am curajul de a ieși din oraș. Pe-atunci, până și distanța de câteva sute de metri de la bloc la gară îmi părea infinită.

Mergeam de obicei în parcul mare, unde se adunau copiii cu care mă mai jucam. Dădeam câteva ture pe străzile din jur sau printre

blocurile care semănau între ele. Toți credeau că bicicleta era a mea. Unii chiar mă rugau să-i las o tură. O singură dată i-am dat-o unui coleg de clasă, dar mi-a fost așa de frică să nu dispară, încât de atunci n-am mai lăsat pe nimeni.

Se uitau la Tohan ca la mine: cu un amestec de mirare și teamă. Adevărul e că nu eram și nu am fost niciodată o persoană prea sociabilă. Eram privit ca un ciudat, ca un străin. Iar cu accentul meu de pe Bârgaie, chiar păream picat din altă lume.

Ziceam *omini* nu *oameni*, mâncam litere și cântam vorba, lungind vocalele. Îmi dădeam seama că vorbesc altfel decât ei și preferam să tac. Tăcând, păream tot timpul supărat. Iar copiilor nu le plac cei triști, așa că nu se înghesuiau să se joace cu mine, ba unii se uitau cam urât.

De cum apărea Vecinul de la ora 5, intram într-o stare de surescitare. Era ca un drog. De cum șterpeleam bicicleta din scară și făceam câteva ture pe străzi fără nume, intra în mine un soi de nerăbdare să mă întorc. Imediat ce-o puneam la loc, sprijinită de calorifer, vâjâitul din cap înceta. Simțeam o eliberare, de parcă o piatră mare mi se lua de pe inimă.

Aveam senzația că toată lumea se punea la loc. Nu se întâmplase nimic, nu aflase nimeni, nu lăsasem nicio urmă, nu exista nicio dovadă. Trăiam un moment de fericire inexplicabilă, de infractor în libertate, mișcându-se cu siguranță printre oameni liberi.

Mă puteam întoarce liniștit în colivia mea de la T2, etajul 4, pe colț. Zborul, deși scurt, era de fiecare dată amețitor de frumos. Culcat pe spate în pat, visam deja la tura următoare, la figura tristă și ridată a ceferistului care nu zâmbea niciodată, la ghidonul nichelat, rece și fin, la șuieratul vântului prin părul meu.

Am făcut asta aproape două luni, însă niciodată când mama era în tura greșită, și niciodată la sfârșit de săptămână. Ziua trebuia aleasă foarte atent. Dezvoltasem un fel de viață paralelă.

Moșaiam în banca de la școală, plimbam lingura în supă, povesteam te miri ce cu Alin, făceam teme în silă, mergeam cu plasele după rația de ulei și, în tot acest timp, gândul meu rămânea fixat pe o singură idee: oare când se va ivi ziua când voi zbura iar din colivie?

Cu vremea, îmi dezvoltasem un stil. Îl așteptam pe Vecinul de la ora 5 și în alte locuri decât la fereastră: ba pe aleea dintre blocuri, unde băteam într-o doară mingea, ba în cabina telefonică de pe trotuar, unde mă prefăceam că vorbesc cu cineva.

Voiam să mă uit în ochii lui, să văd dacă mă recunoaște. Nu făcea decât să mă ștergă cu privirea. Impersonal. Era bine. Venea acasă rupt după o zi de serviciu și mă măsura fugitiv, cum te-ai uita la gardul viu de pe alee.

Așa a fost până într-o zi. O zi de toamnă pe care, de atunci încoace, am încercat, degeaba, să o uit.

Când am intrat găfâind de emoție în scara lui, proprietarul bicicletei mă aștepta sprijinit de calorifer. Cumva, aflase. Figurii lui oricum măhnite i se adăuga acum un aer sever. „Mergem la miliție“, a zis. Și-am pornit. La pas, fără să mă ia de guler sau de-o aripă.

Pe drum, încercam să-mi imaginez cum o să mă bată cu bastoanele de cauciuc niște milițieni transpirați, cu chipiele date pe ceafă. Ulterior, aveam să descopăr că acela fusese un vis frumos față de ceea ce urma să se întâmple.

Deodată, vecinul s-a oprit în mijlocul drumului și a făcut stângă-mprejur. Era nebărbierit și ridurile îi păreau și mai adânci: „Mai bine mergem la maică-ta“. Acasă la noi, a fost concis: „Copilul a luat de mai multe ori bicicleta și a băgat opturi în roți sărind borduri. Dacă începe de pe-acum cu prostiile, o să ajungă derbedeu. Merită o chelfăneală, nu e frumos ce face, păi se poate?“

A zis, în general, chestii clasice, cu cei șapte ani de acasă. Mama asculta și tăcea, dar ochii îi scăpărau. După ce a plecat vecinul, mama a ieșit din cameră. S-a întors cu un cablu negru, de reșou. Nu știu cât timp m-a bătut.

La final, eram plin de dungi și nu știam cum mă cheamă. Suspinam de undeva din străfundul sufletului. Pe alocuri, rănilor erau deschise și sângerau. Oricât încercam să mă gândesc la altceva, un singur lucru îmi venea în minte: durerea.

Până la urmă, cred că ar fi fost mai elegant tratamentul cu bastoane de milițieni transpirați. Chiar, oare de ce ne-om fi întors acasă? De ce s-o fi răzgândit omul?

A doua zi, tratamentul de aducere a minorului pe calea cea dreaptă a continuat cu ceva neașteptat de rafinat. Mama a făcut o soluție salină concentrată și mi-a turnat pe răni. Țin minte că am urlat, deși încercam din răsuputeri să mă port ca un bărbat.

E drept că soluția respectivă avea și un rol terapeutic, dezinfectant, însă mă durea cumplit. Normal, am promis totul, am jurat că n-o să mai fac niciodată, că n-o să mai fur biciclete, nici măcar cu împrumut.

Nu puteam dormi pe nicio parte. Stăteam în picioare și mă uitam prin geamul negru. Aș fi dat orice să-l deschid și, cu un fâlfâit, să plec în zbor.

A treia zi, când credeam că apele s-au liniștit, a venit viitura. Am primit-o cum se cuvine, la fel ca pe cablu și ca pe saramură. Cu toată demnitatea de care mai eram în stare. Devenisem un fel de cârpă. Ba, mai rău, eram convins că îmi meritam soarta, că așa trebuia să se întâmple. Habar n-aveam de „drepturile omului“ sau „abuzul asupra minorilor“.

Părinții mei pățiseră la fel, dacă nu mai rău, doar le știam poveștile. Mai toți copiii din jur o mușcaseră la rândul lor, în frunte cu fratele meu, Alin. Așa crescusem, așa era mersul lumii și abia după ani buni am început să am îndoieli cu privire la metodele de corecție ale părinților.

Nu o să aflu niciodată de unde i-a venit mamei ideea, în ce film o fi văzut chestia asta, cert e că ziua a treia a adus un tratament nou: mi-a băgat degetele în tocul ușii. A strâns progresiv până când promisiunile mele, transformate în urlete, au devenit juruințe. Mă întrebam în sinea mea dacă Vecinul de la ora 5 știa ce se întâmplă la etajul 4 de la T2 și dacă era mulțumit.

Mi-am luat cu mare durere adio de la Tohanul lui negru și de la minunata noastră aventură clandestină. Apoi, încă o săptămână, până mi s-au vindecat cât de cât rănilor fizice, n-am putut merge la școală. Nici măcar n-am ieșit din casă. De rănilor interioare nici că-i păsa cuiva pe atunci. Așa erau vremurile.

Privind în urmă, totul părea o mare cacealma. Mâncare nu se găsea decât cu mari eforturi, mai toți furau care de unde apucau, vecinii de bloc se turnau unii pe alții la Securitate, iar comunismul își trăia

zilele de pe urmă, cele mai rele. Viața era cenușie și mizerabilă, cu fericiri atât de mărunte, încât cu greu ți le mai aduceai aminte.

Părinții, frustrați și mereu nervoși, se descărcau pe micile pramatii ca mine, cărora nu le păsa de nimic și pentru care suprema fericire putea lua forma unei Eugeniei cu cremă de ciocolată într-un strat mereu prea subțire.

Cu vremea, am trecut peste toate, iar mai târziu, când m-am apucat să alerg, am avut mereu impresia că astfel de amintiri trebuie să rămână în urmă, ca stâncile și copacii pe lângă care treci. Fiindcă pur și simplu nu merită.

În mijlocul pădurii, mă trezesc din visare. Îmi zic că, dacă aș avea la îndemână un buton *Delete*, aș șterge definitiv amintirea acelei pedepse, de care nu pot scăpa. Computerul, naiv ca toate mașinăriile, m-ar întreba *Are you sure?* Da, mă, boule, da! Ce nu-i clar? Așa i-aș răspunde.

Peste mine trec valuri de ceață. Ca o perdea umflată de vânt, negura se dă uneori la o parte și poți întrezări printre copaci. De vreo cărare, nici urmă. De undeva din dreapta, se aud slab niște voci. Calc peste frunze moarte și crengi uscate pornind într-acolo. Primii pași sunt șovăielnici și schiopătați. Parcă cineva mi-a băgat glezna la o ușă mare și acum strânge încet, cu sadism.

Pășesc grijuliu, ca pe o gheață prea subțire. Dau în ceva semănând a cărare. Perdeaua de ceață se dă iar la o parte și văd o bandă de plastic agățată de un copac. E marcajul pierdut. Nu marcajul confuz, de la Eco Maratonul de săptămâna trecută.

Încet, conștient că, dacă fac un pas strâmb, o să cad grămadă, reîncep să alerg. Habar n-am cât timp am zăcut în visare. Ce mai

contează? Contează că alerg din nou, de data asta pe unde trebuie, deși nu se știe pentru câtă vreme.

Număr, îmi ascult respirația, mișc brațele. Alerg, pe cât se poate, fără zgomot. Glezna, săraca, lasă un pic de la ea. Știe că n-are încotro cu nebunul, că nu-i cum ar vrea ea. Teoreticienii alergării repetă ca papagalii cât de important e să-ți asculți corpul. Teoria mea e taman pe dos: corpul trebuie să asculte. Ca un câine de stăpân.

Corpul trebuie dresat. Nu trebuie să-i lași alternative. Corpul nu trebuie să preia inițiativa și să-i dicteze minții ce să facă. După mine, e chiar invers decât scrie la manual. Corpul e un soldat. Trebuie să asculte ordinele orbește, să sară în apă chiar dacă nu știe să înoate, să moară pentru patrie, să meargă până la capăt deși, aparent, nimic nu pare să aibă sens. Apoi mai povestim. După linia de finis, ne lingem rănile și vedem ce a mai rămas din noi.

După o vreme, îl ajung din urmă pe S. E un tip simpatic, îl știu de la alte competiții. O vreme, alergăm așa, fără să vorbim prea multe. Se lasă noaptea și pornim frontalele. Ar trebui să fie distractiv, dar nu e. Nu se leagă mai nimic. Povestim una-alta, cam fără elan. Descopăr că are și el problemele mele: rătăcirii succesive și ceva dureri la picioare. În plus, îl mai vizitează și gânduri de abandon.

Apoi, reușim să ne rătăcim împreună, ceea ce ne confirmă faptul că nu suntem tâmpiți. E un gând chiar reconfortant. Măturăm stâncile și copacii din jur cu frontalele, ne tot uităm pe GPS și, la un moment dat, nimerim într-o fundătură. Suntem într-o pădure de molid atât de deasă, că nici ursul și nici vulpea nu s-ar încumeta să o traverseze. Ca să ajungem iar la traseul bun, ar însemna ori să ocolim iar câțiva kilometri, ori să străpungem pădurea asta ca un zid verde.

O vreme, merge, ne strecurăm cumva. Ne zgâriem în crengi și povestim încontinuu, ca să nu ne îndepărtăm unul de altul. Sfârșim la un moment dat târându-ne pe burtă, ca doi soldați pe un câmp de luptă de unde dușmanii s-au cărat demult. E nu doar absurd, ci devine umilitor. Cum de plâns nu poate fi vorba, râdem forțat, glumim, spunem prostii, așa, ca să pară mai scurtă pădurea. Nu poți să nu te întrebi de ce merită să faci asta.

Cumva, ieșim la liman, dăm de cărare, însă S. e tot mai revoltat. Calculăm împreună cât timp am pierdut din cauza marcajului prost: cam 3 ore, deci o grămadă de kilometri. Cu toate acestea, încă suntem între primii zece în clasament, ceea ce nu e rău.

În cele din urmă, ne hotărâm. La kilometrul 87 din 105, fără nicio urmă de regret, ne retragem. Uneori, e chiar important să știi când să pui punct. Și, dacă se poate, să știi și de ce.